

Mati.

ZGODOVINSKA POVEST.

Po Bolandenu priredil K.

(Dalje.)

Tako se je pomikal žalostni sprevod dalje. Ubogi dečki so bili na potu že od ranega jutra brez odpočitka in brez vsakega krepila. Težko so vzdigovali ubogi sužnji svoje trudne noge. Le strah pred bičem, ki je neusmiljeno padal po hrbtih onega, ki je omagoval, jih je gnal naprej. Šli so molče. Le sem pa tja se je kateremu prikradel globok pritajen vzdih, katerega je v strahu pred grdimi priganjaci hitro zatajil, zato se je pa svitla solza utrnula v očesu.

"O Bog, usmili se nas!" je pritajeno vzdihnil ta ali oni. "O Jezus, usmili se nas!"

Ti vzdihni so pričali, da so bili sužnji kristjani in — Slovenci.

Cerkvene postave so jako strogo prepovedovale trgovino s kristjani. Vsak kristjan, ki bi se pregrešil proti tej pre-

povedi, je bil najprej javno izobčen iz katoliške cerkve. Dokler je bil red v državi, se je ta postava strogo izpolnjevala. Toda kdo se je v teh žalostnih časih zmenil za cerkvene postave?

Da bi katoliška cerkev rešila kolikor mogoče veliko ubogih sužnjev, dosegla je državno postavu, ki je dovoljevala, da se je smel dati vsak sužen krstiti tudi proti volji svojega gospodarja. Kakor hitro se je dal krstiti, veljala je zanj postava, da noben kristjan ne sme biti suženj. Tako je bilo na stotisoče ubogih sužnjev oproščenih. Toda na pritisk judovskih trgovcev s sužnji je Ludovik pobožni to postavu preklical.

Bilo je precej čez poldne, ko je prišla karavana sužnjev v mali gozdiček, ki je pokrival kot dolinice, kjer stoji sedaj vas Borovnica. Ob potočku, ki se

je vil po tem gozdiču in je namakal celo okolico je vodja ustavil celo karavano. Ubogi dečki so utrujeni popadali po zeleni travi.

"Ruben! Samuel!" zaklical je svojim hlapcem vodja. "Dečki ne smejo piti pred jedjo. Mrzla voda bi jim škodila. Prehladili bi se in tako bi imel jaz škodo. Odvezite jih, da se bodo prostejše gibali. Noben si itak ne bode upal zbežati v temni gozd, da bi ga volkovi raztrgali".

To zadnjo opazko je premeteni žid naredil, da bi ostrašil dečke in jim vzel vsako miselj na beg.

Vendar je bila ta opazka popolnoma nepotrebna, kajti dečki so ležali po travi, kakor mrtvi, tako so bili utrujeni. Nekateri so si odvezali jermena in podplate iz svojih nog in kri se je pokazala na nogah slabejših.

Hlapci so med tim razvezali svoje zavoje, kjer so nosili živež seboj in razrezali kruh ter ga jim razdelili.

Hlastno so pograbili lačni revčeki vsak svoj kos in hiteli jesti.

Bronislavo je trgovec peljal pod veliko lipo, ki je stala že zunaj gozdiča, kjer se je začenjalo ravnina in barje. Prgnil je po travi preprogo in ji velel naj sede. Potem je vzel iz potne torbice hleb belega kruha, sira in mesa ter vse to položil pred njo in steklenico vina.

"Jej in pij, moj biser, in se pokrepčaj", pravi ji in ji nalil vina v časo.

Bronislava je bila lačna, zato je hitro segla po jedi in slastno jedla. Toda na grdega žida se niti ozrla ni.

Nato se je tudi sam vsedel in tudi jedel. Mej tem je pa z vidno zadovoljnostjo gledal na dečke, ki so pojedli vsak svoj reven obed in potem pili vodo iz potoka, da so si ugasili zgočo žejo.

Videlo se mu je na obrazu, da je računaval, koliko se bode primeroma dalo izpečati iz tega "blaga". Pogled mu je všel tudi na Bronislavo.

"Dete moje, čemu si tako žalostno in otožno? Prav nič nimaš uzroka, da

si tako žalostna. Nasprotno, otrok, vesel se, kar te peljam v tuje dežele, kjer boš toliko lepega videla in skusila. Kako žalostno in pusto je tam, kjer si doma. Kako se boš čudila, ko boš videla morje. In Benetke, Benetke! To ti je krasno mesto! Kaj Koroška! To je divji svet. Morda boš videla še Španijo in Afriko. Dečke, upam, da bom že v Trstu razpečal. Midva bova ponajbrže morala še na Špansko ali v Afriko, To bom izvedel v Trstu.

Zato, le vesela bodi! Lepo in veselo življenje te čaka. Kaj doma v teli puščavah?!"

To pripovedovanje je napolnilo ubogo deklico s strahom pred tem, kar jo čaka kot sužnjo. Streslo jo je in britko je zajokala.

"Na, tu imaš! Zdaj pa joka, mesto da bi se veselila. Jaz ji slikam prihodnjo srečo in veselje, ona se pa joka. Povej, kaj ti je?"

"In ti se vprašaš, kaj mi je? Ukradel si me mojim starišem, odpeljal me iz moje domovine, ženeš v strašno sužnost, in ti še vprašuješ, kaj mi je?"

"Ti si nespametna in ne veš, kaj govoriš. Vidiš, jaz sem te hotel rešiti puščave tvojega doma! Kaj te doma čaka? Tako krasen biser, kakor si ti, tako dragocen, pa naj ostane skrit, ko pride lahko na svetlo? Ne! In sužnst! Sužnost! Kaj pa je to? Stariše boš kmalu pozabila, ko bodeš prišla v veselo vživljanje lepega življenja. Sicer pa težko če so tvoji stariši živi. Zakaj so se uprli svojemu gospodu grofu Eberhardu? Vidiš, tako jih je potem grof napadel in te ukradel in meni prodal".

"Ni res! Lažeš!" zakričalo je dekletce. "Kdo se je uprl. Mi smo svobodni Slovenci in imamo svojega kneza in grof Eberhard ni imel nobene pravice nad nami. O ko bi vedel naš knez Kocel, kaj se je zgodilo, prišel bi gotovo in nas rešil".

"Otrok, kaj morem jaz za vse to. Me ni nič mari, kaj imate z grofom Eber-

hardom? Meni bi morala ti biti še hvalna, da sem te kupil od grofa, ker tam bi se ti ne zgodilo dobro. Dekla bi bila, razumeš? Dekla, navadna dekla. Tako pa te čaka najmanj še cesarska krona. Cesar iz Kordove te bode rad z dragim zlatom odkupil, ker si krasen biser. Druga Estera boš, ko boš povzdignjena na kraljevski prestol. — Vidiš, in ti se še jeziš na me?"

Dekletce prebledi. "Hudobnež! Kaj pa misliš, da sem! Ali ne veš, da sem kristjana? Raje stokrat umrem, kakor pa da bi izgubila svojo čast! Ti se motiš, če misliš, da sem revno dekle, s katero boš naredil, kar boš hotel. Revno dekle sem, toda sem pošteno dekle. Vero in poštenje imam v srcu in Boga nad seboj in boj se njegove kazni. Kristus, v katerega verujem mi bode pomagal. Njegova sveta Mati Marija me bode varovala?"

"Pomiri se, otrok, pomiri. Kdo ti bode pomagal? Kdo te varoval? — Za celi čas, ko si pri meni, te vidim kako moliš in prosiš svojega Kristusa in svojo Marijo za pomoč. Pa so ti že pomagali? Pa te naj ta "mati" — žid je izgovoril s posebnim naglasom to besedo, da se je videlo, da se iz tega norčuje — reši iz moje oblasti, če te more! — Vidiš otrok, naš bog je denar! Naša nebesa so uživanje na zemlji. Kaj nas brigajo kaka nebesa po smrti? Tu, tu hočemo imeti nebesa. Le enkrat živimo. Le počakaj, otrok, saj boš tudi ti še drugače mislila, samo da enkrat okusiš, kaj je prava sreča!"

"Nesramnež", zakriči Bronislava! Pfuj pred takim človekom!"

"No, no! Dragi biser, le pomiri se, le pomiri se. — — —"

Strašen krik dečkov pretrga pogovor.

Jud prestrašen plane po koncu in pogleda, kaj se je zgodilo. Vsi dečki se prestrašeno kričaje razkrope na vse strani.

(Dalje prih.)

Zaroka Marije Device.

Č. sestra M. Regina Petrašič.

In zopet stojimo ob novem grobu, grobu, ki nam je vzel veliko, veliko! Solze nam kapajo na sveži grob, glava nam je sklonjena v globoki tugi, kajti grenka je izguba, ki nas je zadela.

Častite Sestre Marije Regine Petrašič ni več med živimi. Kot cvetka na oltarju pred tabernakljom je izvenela in izcvetela. Kot žrtva ljubezni do Jezusa in kot žrtva ljubezni do bližnjega, se je povžila. Izvenela je prezgodaj, odevetela je pred časom, ker je bila njena

ljubezen pregoreča in se je tako prehitro povžila kakor sveča na oltarju, ki se razvzame v velikem plamenu. — Vrsta slovenskih Lorainskih otročičev nemo zre na to novo gomilo in solze jim igrajo v očesih. Ljube Sestre Regine ni več. Ta novi grob jo krije!

O grob, kako plemenito, kako navdušeno, kako blago srce kriješ! Da, umrla je sestra Regina! Bila je več leta učiteljica na slovenski

šoli Sv. Cirila in Metoda v Lorainu. Ne, ni bila učiteljica, mati, ljubeča mati je bila tem otročičkom. Lastna mati jih ni bolj ljubila, lastna mati jih ni skrbnejše vzgojevala in negovala, lastna mati se ni bolj zanje žrtvovala, kakor je sestra Regina.

Pred seboj imamo nekatera številnih njenih pisem, katere

nam je pisala. Kakor prijeten vonj iz vrtnih spomladne gredice, tako vonja iz teh pisem goreča in navdušena ljubezen do otročičkov.

“Za moje otročičke vse!” “Za nedolžna srčeka mojih malih vse žrtvujem”. Zato ni storila samo, kar je bila njena dolžnost, temveč je

storila veliko, veliko več — morda preveč, več, kakor so dovoljevale njene slabe moči. Ljubezen ima pač to slabo lastnost, da ne pozna mej v žrtvi, ne pozna ne svojega zdravja, ne svojega telesa — nič — vse, vse — mora iti za ljubljence. Taka je bila sestra Regina do otročičkov. Pojdite v Lorain! Spomnite kakemu "njenih" otročičkov ime "Sestra Regina" — videli boste, kako vas bo malček otožno pogledal naravnost v obraz, tako, da mu boste lahko videli globoko v njegovo užaljeno srčice. Solza se mu bo prikradla v oči in milo vas bode pogledal kakor bi iskal tolažbe, češ "izgubili smo ljubeče srce!"

Da, slovenske šole so izgubile veliko s sestro Regino. Izgubili smo eno izmed najbolj navdušenih, najbolj požrtvovalnih slovenskih sester učiteljic.

In naš list Ave Maria? — Je pa morda izgubil največ. O, mi smo pa izgubili sotrudnico, kakoršnih imamo le malo.

Da smo začeli Mali Ave Maria, je bila č. Sestra Regina prva, ki je sprožila to miselj. Kolikrat nam je pisala: "Spomnite se še naših malih!" — Toda revne razmere, v katerih smo bili, so bile vzrok, da smo odlašali, da ji nismo mogli ustreči, dasi smo silno želeli. Pred štiri leti smo bili že skoraj odločeni, da bomo začeli. Pa so prišle nove zapreke.

In za prvo takratno nameravano številko nam je spisala malo povestico "Angelj Varuh", katero smo lani priobčili in mal uvodni članek. Med tem je pa podlegla prenapornemu delu. Lotila se je sušica in ko smo izdali prvo številko Mallega Ave Maria je bila že v postelji.

Tudi ime lista "Mali Ave Maria", je njena miselj. Mi smo hoteli imeti "Angelja Varuha", toda ona je želela "Mali Ave Maria" in ustregli smo ji.

In koliko je naredila za veliki Ave Maria! Kako marljivo ga je razširjala po svojih otrocih! Okrog 200 naročnikov nam je pridobila. List Ave Maria je bilo v njenem razredu "Čitanka", iz

katero so se otroci učili slovensko brati. Da, nikdar ji tega ne bomo pozabili. Dokler bode list Ave Maria obstal, zapisano bode njeno ime s zlatnimi črkami hvaležnosti v njegovo zgodovino.

Toda, kdor hoče delati dobro, naj se pripravi na težave. Leni, nemarni ljudje ne morejo trpeti delavnih. Mlačni, površni ne morejo strpeti gorečih, delavnih, požrtvovalnih. In če vidijo kakega takega, jih jezi, ker jim to delo vzbuja očitanje vesti, opominja jih, da

ne samo kar veleva mu stan, —
kar more! to mož je storiti dolžan!

Tako je morala občutiti tudi rajnka Sestra M. Regina. Vendar, kdor hoče za Kristusom, mora na križev in trnjev pot.

Sicer ji bomo pa postavili še majhen spomenik v prihodnjem Koledarju, kajti tolika požrtvovalna ljubezen se ne sme pozabiti. Narod, ki ne zna ceniti svojih velikih mož in žena, jih ni vreden.

— Da, častite Sestre Regine ni več med nami! Nov grob na clevelandskem pokopališču jo krije. Bela zima je ta grob pregnila z belim sneženim plaščem, kakor bi hotela pokazati kako čisto in nedolžno srce je tam zakopano. Srce nam krvavi žalosti, da moramo ravnno najbolj delavna, najbolj požrtvovalna in najbolj plemenita srca najprej izgubiti, v tako zgodni mladosti. Vendar, odgovor je lahek in tolažilni! — Zakaj sveča, ki gori z največjim plamenom, najhitreje zgori?

Zakaj oni učenec, ki hitro in veliko piše, najhitreje svoj zvezek popiše?

In to je bilo z sestro Regino Petrašič. Kratko je bilo njeno življenje, toda delavno, pridno, marljivo, požrtvovalno, zato se je tako hitro povzilo, zato je bila knjiga življenja tako hitro popisana. In Gospod je to popisano knjigo zaprl, č. sestro Regino pa k sebi po plačilo poklical. In tako je odšla, č. sestra Regina v večnost.

Častita sestra Regina je bila rojena v Metliki na Kranjskem, od koder je prišla kot triletna deklica s svojimi stariši v Ameriko, ki so se naselili v Steeltonu, Pa. Pred petnajstimi leti je vstopila v samostan sester Notre Dame. Celih devet let je zaporedoma delovala na slovenski šoli v Lorain, O. Predlanskim je bila odpoklicana v Cleveland, kjer je bila nastavljena pri šoli sv. Vida. Pretečeno jesen so jo zopet poslali v njen priljubljeni Lorain. Nosila je že v sebi kal krute boleznj sušice, ki jo je položila na bolniško in smrtno posteljo.

Na praznik sv. Štefana je umrla v konventu šolskih sester v Clevelandu. Štirinajst dni preje je še podučevala na lorainški šoli, dasi so ji branili in prosili, naj varuje svoje življenje, toda njo je vleklo siloma v njen delokrog, šla je v

šolo k svojim dragim otročičem, toda zdržala je samo dva dni na smrt bolna — umirajoča. Pokopana je bila na dan nedolžnih otročičev.

Umrla je na svojem mestu, kakor vojak na straži, umrla je v izvrševanju svojega poklica, za katerega je živela, ki je bil vsebina njenega življenja.

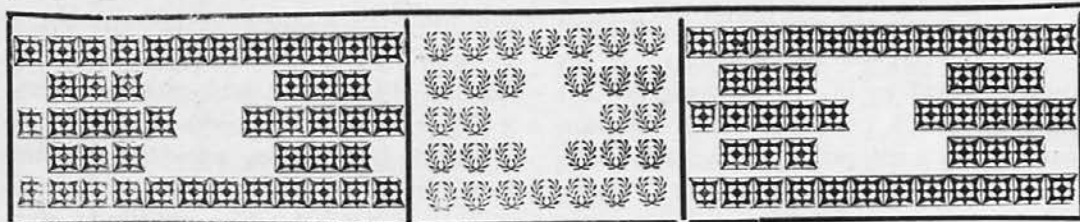
Za njo žalujejo njeni stariši, bratje in sestre, katerim izrekamo naše iskreno in srčno sožalje.

Č. Sestra Regina, počivaj v miru! Odpočivaj se na srcu te, katero si tolikanj ljubila, za katero si toliko delala in trpela — pri Materi Mariji! Pa tudi tam ne pozabi na naš list, na svoje male in na nas ameriške Slovence!

Vse naročnike pa prosimo, naj vsak izmoli za to blago redovnico vsaj eno Češčena Marija; zakaj zasluži jo!

R. I. P.

V obrambo Dr. Kreka.

K.

Ubog! Dr. Krek! Ko bi revež čital neumnosti, katere so o njem načekali naši rdečkarji ali "ta-narodni", bi se mu gotovo gabilo. Ti reveži že leta in leta sleparijo, češ, da je katoliški duhovnik največji neznačajnej, največji slepar, največji sovražnik delavstva, najkrutejša zver, ki je zmožen ljudi samo na gromadah žgati ali na natezalnici mučiti. Da bi kak katoliški duhovnik, še kaj dobrega storil za narod, za omiko, za človeštvo — bah! — Temu ti ljudje nikdar ne bodo pritrdili, pa če je še bolj jasno.

Tako so sedaj v zadregi, kako bi opisali moža, ki je bil največji slovenski veleum, največji duh naše dobe, največji Slovenec, kar jih pomni zgodovina, ki je pa bil k nesreči objednem — katoliški duhovnik. Njegove ljubezni do ubogega delavca se ne da utajiti. Njegovi velikanski vspehi za narod so tako vidni, da se jih ne da skriti. Kaj sedaj? Zavijati treba.

Tako se nam gnjusi članek v "Čas-u" na strani 359.

Tam se ga, naravnost slika kot socialista, ki je bil baje v nasprotju s cerkveno avtoriteto, v nasprotju s "fanatiziranimi mladimi duhovniki", v nasprotju s "klerikalno stranko", baje velik nasprotnik Mahničev, itd. — V resnici podlo!

Pisatelj teh vrstic je imel srečo, da je bil osebni prijatelj Krekov in da je bil

Krek tri leta njegov profesor v bogoslovju ("lemenatu"). Toraj vemo, kaj pišemo.

1. Krek ni bil nikdar nasprotnik Mahničev. Ravno nasprotno imenujemo lahko Dr. Kreka prvega učenca in njegovega, duševnega sina velikega škofa in preroditelja slovenskega naroda — Dr. Mahniča. Kako krasni so članki in pesmi, katere je mladi Krek pisal v Mahničevega "Rimskega Katolika".

2. Dr. Krek je bil ustanovitelj Slov. Ljudske Stranke, njena duša, glava in srce. — Vse kar je ta stranka zadnjih 25 let storila, vse je bil sad njegovega duha in njegovih načrtov.

3. Posojilnice, hranilnice, izobraževalna društva — proti katerim so slovenski liberalci toliko divjali, jih sprti uničevali, vse poskusili pri vladi, celo v Rim so šli tožit njega in ljubljanskega škofa. Tega naši rdeči in ta-narodni listi niti s pičico ne omenjajo. Seveda — sram jih je, da so tako plemenitemu in tako velikemu možu nasprotovali. Prelistajte stare letnike svojih listov, vi mažači in tam boste našli marsikako brco, katero ste temu možu zadali. Seveda, sedaj vas je sram in sram je lahko vas in slovenskih liberalcev, da ste sramotili, napadali in zavirali delo tolikemu možu.

4. Krek ni bil v nasprotju s "fanatizirano mlado duhovščino", temveč nasprotno je bil ravno on, — Dr. Krek — oni, ki jo je najbolj "fanatiziral" kot pro-

fesor. Pisatelj teh vrstic je bil v ozkem stiku z dr. Krekom že od četrte šole kot dijak. Takrat so bili ravno najhujši boji na Kranjskem. Liberalizem je bil močan. Toda nastopil je ravno takrat Dr. Krek in "znani" njegov oproda "Stefe". Po deset do dvajset dijakov nas je bilo včasih naenkrat pri njemu. Nikdar ne bom pozabil teh sestankov. Kako nas je navduševal in bodril. Imeli smo tudi poseben skriven klub, kjer smo potem pretresavali njegove nauke, kjer smo prebiral "Slovenca". Kako strastni so bili takrat napadi nanj po liberalnih listih. Škoda, da prostor ne dovoli, da bi šli v podrobnosti, da bi rojaki videli, da če je kak katol. duhovnik "fanatik", v svoji službi, v svojem prepričanju, v svoji ljubezni do Boga in ljudstva, v svoji žrtvi za narod — bil je to Krek in če je bila mlajša slovenska duhovščina prešinjena "fanatizma" — dobila ga je od — Kreka, samo od Kreka in nikoga drugega.

In v bogoslovju! Kako navdušena so bila njegova predavanja! Ko je začel predavati ob začetku ure je sedel. Toda kolikor dalj je govoril, toliko navdušenejši je postajal, tako da je kmalu vstal, se naslonil čez "kateder" in govoril, da smo bogoslovci strmeli vanj.

In sedaj pa pride kak slepar, ki hoče slepiti s tem, da resnico potvarja in skuša Dr. Kreka naslikati kot nasprotnika navdušene mlajše slovenske duhovščine ko trdi: "Dr. Krek je bil duhovnik, a njega niste našli nikdar med bojevniki Mahnič-Missieve šole. Po prepričanju socialist — — — !" "Pfui! Tako sramotiti toliko zasluženega moža, je grdo in sramotno! Povej, čitatelj, ali ni to podlo?"

5. Njegov spor z Dr. Šušteršičem je nekaj najnovejšega in nekaj, česar ne vemo kaj in kako je bilo, ker ni nikakih poštnih zvez, da bi bili izvedeli celo resnico. Mogoče je in radi vrjame, da je prišlo do tega spora. Plemenit mož, ki

sam ne misli hudega, ki je sam značaj ne more misliti, da bi mogel kdo biti podlež. Povejte, kateri plemeniti mož se še ni zmotil v svojih prijateljih, ali recimo bolj pravilno, povejte, katerega plemenitega in navdušenega moža sleparji še niso preslepili in goljufali? Marsikateri naših slovenskih amer. sleparjev bi vedel povedati o takih prevarah dobrega moža. Tako se je tudi Dr. Krek lahko zmotil v Šuštaršiču.

6. Dr. Kreka večkrat postavljajo tudi v nasprotje z ljubljanskim škofom Jegličem. Toda, kdor pozna resnico, ve, da je Dr. Krek marsikak večer pozno v noč presedel v škofiji pri Jegliču, ko sta delala načrte za blagor domovine in naroda. Krek bi nikdar ne bil tega dosegel za narod, ko bi ne imel škofa za seboj.

7. Predno se je ustanovila naša Rafaelova družba v Ameriki, smo si dopisovali z Dr. Krekom. Ko smo ustanavljali list "Ave Maria" smo se z njim posvetovali. Imamo shranjena pisma, glede denarne zveze, katera naj bi se bila naredila med nameravano slovensko banko v Ljubljani in Ameriko.

"Čas" — grdo zavija ob sklepu tega članka in pravi: "Zato ga bo naša stara domovina pogrešala — pogrešala zlasti v časih, ko je prihajala na obzorje velika doba njegovega dela".

Tako pišejo ta narodni sedaj, ko ga ni! Zakaj pa ne poveste, kaj je uzrok, da ti "časi" niso prišli že preje? Razdiralen in podel značaj mož, kakoršni ste vi, slovenski liberalci! Spomnite se le malo nazaj! Čemu se je bilo treba temu možu braniti največ proti lastnimi brati? Da, ko bi ga tako satanjsko ne bili napadali in bi tako strastno zaslepljeno ne bili zavirali njegovega dela, kaj bi se bilo že vse doseglo!

Da, da! Edin nekrolog, katerega bi bili morali pravilno pisati naši in staro-

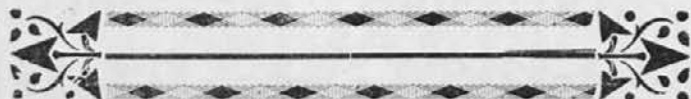

krajevski ta-rdeči in ta-narodni, bi se moral glasiti:

“Umrl je mož, največji Slovenec, kar jih pozna zgodovina. Veliko je dosel! Še več bi pa bil, ko bi ga mi toliko ne blatili, mu toliko ne nagajali, mi tako

strastno njegovega dela sproti ne uničevali. Ob njegovem grobu se nam vzbuja težka vest — grdo smo ravnali. Ko smo delali proti njemu, delali smo proti narodu!”

To bi bilo vsaj pošteno!

Sv. Družina.

62 St. Marks Place, New York, N. Y.

Dr. JAKOB SELIŠKAR, predsednik, G. JOŽEF DUNDA, podpredsednik,
Cleveland, Ohio. Joliet, Illinois.

Rev. K. ZAKRAJŠEK, O. F. M., Dr. MARTIN IVEC, blagajnik,
tajnik, New York City. Joliet, Illinois.

Sedanje prometne zveze so silno slabe. Železnice so vse preobložene, pošte preobložene, vse je premajhno za tako velikanski promet, kakoršnega imamo sedaj. To posebno občutijo razni listi. V vseh ameriških listih, smo čitali že prošnje, naj bodo naročniki potrpežljivi, ker ni krivda na uredništvu, temveč so temu vzrok prometne razmere. Tako n. pr. Adams Epress Co., pred Božičem skoraj deset dni ni hotela sprejeti nika-ke pošiljatve. Zato lepo prosimo, imejte potrpljenje z nami v treh težkih časih. Nekaterim smo Koledarje poslali v začetku decembra. Danes, po enem mesecu pa pišejo, da jih še niso sprejeli.

Vsi naročniki Zveze Katol. Slovencev, so že sprejeli dve knjigi: "Koledar "Ave Maria" in "Katekizem". — Dve knjižici dobe, kakor hitro se bodo prometne zveze zboljšale, to sti:

3. Iz življenja za življenje.
4. Od srca do srca.

Prosimo vse zastopnike, da že takoj sedaj nabirajo nove ude za Zvezo.

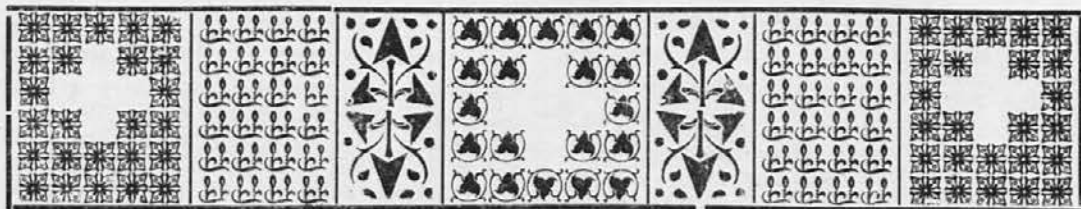
Newburg, Cleveland, Ohio. — Koncem meseca novembra smo imeli tukaj sv. misijon, na katerem se je tudi delovalo na to, da se ustanovi novo društvo Najsvetejšega Imena za može. Med sv. misijonom se je res vpisalo večje število mož. Dne 30. decembra pa je imelo to društvo prvo sejo, pri kateri se jih je zopet nekaj vpisalo, tako da šteje društvo 50 članov. Za leto 1918. se je izvolil sledeči odbor:

Duhovni vodja: Rev. J. Oman; predsednik: Jožef Lekan; podpredsednik: Tomaž Mrvar; blagajnik: Jožef Jerič; tajnik: Florijan Cesar.

Seje se vrše vsako tretjo nedeljo v mesecu ob 7. uri zvečer. — Možje pridite v naš krog! Vsak katoliški mož mora biti v takem društvu! Na noge! Mi newburški možje ne žaostanimo za drugimi! — Kdor želi pristopiti, naj se oglasi na seji tretjo nedeljo v mesecu. — Naj še omenim, da smo slovesno praznovali rojstvo Gospodovo. Imeli smo šest sv. maš. Kolekta je znašala \$879.00. Ta svota se je naložila na obresti za novo cerkev. T.

Bodite pozdravljeni vrli možje novega društva! Le krepko se ga oprimate in vsi na delo. Vaša naselbina bi morala imeti najmanj 200 udov. Urednik.

Dopisi.

Joliet, Ill. — Umrla sta Anton Kastelec in Math Stukel. Oba sta bila večletna zvesta naročnika lista Ave Maria. — Vse naročnike prosimo, da izmolijo za vsakega vsaj eno "Češčena Marija". Pri sv. maši za naročnike lista se jih bomo posebno spomnili. — Naj v miru počivata blaga moža!

W. S. S. vidiš napisano vse povsodi. Kaj to pomenja? **War Savings Stamps** — vojskine hranilne znamke — po slovensko. — Kdor si do sedaj še ni ničesar prihranil, ima sedaj krasno priliko. Če ima samo en kvoder, že lahko začne varčevati. — Krasno priliko je to zlasti za stariše, da nauče otroke varčevanja. Kvodrec je hitro skupaj. Dobijo se na vsaki pošti.

Pueblo, Colo. — Slovenci, Hrvati in Slovaki so se pokazali jako zavedni pred Božičem, ko so se nabirali člani Rudečega križa. Če bi se ne bili zjediniili po naših društvih, seveda bi ne bilo mogoče nabrati blizo tisoč dolarjev v našem oddelku mesta. Naš uspeh je napravil najboljši vtis na druge narodnosti. Nismo mogli vsim razjasniti, kaj je vredna za nas skupnost v taki zadevi, tedaj jih je kakih 300 plačalo v tovarnah, kjer so vposleni, Mr. W. L. Predovič je bil sicer član glavnega odbora pa se je posebno potrudil, da smo mi prispevali k svojemu oddelku. G. John Germ in g. Ivan Butkovič sta bila "Captaina" v posebnem precinktu, pa oba sta tudi vspešno delovala pri svojih društvih, Gg. Mike Rožič, Anton Kočevar, 1206 Berwind, A. Kralič A. Korošec, Joe Steblaj, R. Rohlek, P. Erčul, P. Čulik, Slovak g. Andrej

Sajbel in ruski duhovnik so napeli vse svoje moči pri dotičnih društvih.

Captain J. Goršič je oskrboval prav dobro svoj veliki precinkt. Slovanske rojakinje so neutrudno obiskovale domove naših; Mrs. Mary Germ, Mary Prijatelj, Catie Jerman, Mary Thomas, Mary Buh, Jennie Rehak, Mary Krašovec, Annie Krašovec, M. Kaščak, Mrs. Mary Sajbel. Miss. Elsie Šilc Mrs. Teresa Jerič, Mrs. Mary Pograjc, Mrs. C. Zoben, isto tako g. Joe Bregar.

Vse se je v naši naselbini v Pueblo, Colo. storilo, da smo veselo praznovali božične svetke. Mr. in Mrs. Math, Jerman sta spravila skupaj svoje izvrstne pevke in pevkinje za jutranje opravilo, č. Sestre so pa pri drugih opravilih izborni, milo popevale z mlajšimi močmi. Božična bira je tudi prekosila vse prejšnje. Znaša blizo 800 dolarjev. V nedeljo po sv. dnevu so najmanjši iz naših šole igrali v dvorani sv. Jožefa. Dvorana je bila napolnjena in občinstvu so bili nastopi našega drobiza močno všeč. **Gorenjec.**

Pittsburgh, Pa. — Dne 23. decembra nam je priredila naša šolska mladina predstavo, ki je izvrstno izpadla. Najbolje se je postavil M. Balkovič, ki je napovedal kolekto, pri kateri se je nabralo \$50.00. — Božične praznike smo lepo praznovali. Cerkev je bila natlačena polna pri vseh treh sv. mašah. Kolekta znaša nad tisoč dolarjev, toliko, kolikor še nikdar preje. **Poročevalec.**

Ely, Min. — Radostno novico vam sporočam, da smo dobili na Ely mladega duhovnika. Žalostno je le, da ta narod noče ceniti trud in delo tega gospoda, ki se trudi za nas. Slišal sem, da mu je neki tak rdeči slepar še na časti škodil in drugi so mu še prav dali. V resnici zavre v človeku, ko gleda to strašno zlobo na eni strani in toliko zaslepljenost na drugi. Da, v resnici se izpolnjujejo besede Gospodove, da bodo duhovnike vedno preganjali, kakor so njega, **J. M.**

Sheboygan, Wis. — Žalostno je, da se najde med nami Slovenci toliko zaslepljenčev, ki morejo prebavljati duševno hrano, kakoršno jim' ponujajo naši rdeči listi. — Če že pomislimo življenje in govorjenje teh mož, vsaj se morajo vsakemu pametnemu in poštemu* človeku gnjusiti. In ti može se potem ponašajo s svojo zmoto in zaslepljenostjo in jo skušajo zanesti tudi med naše fante in može. Imamo tudi veliko nezavednih mož, ti so še najslabši, ki niso ne krop ne voda. Na eni strani v cerkev hodijo, se tolčejo po prsih, da so katoličani, na drugi strani pa pri vsaki priliki udrihajo po cerkvi in njenih napravah, se družijo z največjimi sovražniki vere, so v njih društvih in prebirajo njih liste. Teličku ponudite smrdeče vode, pa je ne bode pil, če ne vem, kako je žejen, ker se mu gnjusí. Naši nezavedneži pa tako mirno "žlampajo" vsako brozgo če še bolj smrdi, samo, da je v "naprednih" listih.

Da, naši nasprotniki se zaganjajo v vse, kar dela človeka spoštljivega, v vse nauke vere, ki uče, kako naj človek živi da bode pošten in srečen, kako naj bode moč odločen in neomahljiv, ki uče, kako naj mladenič preživi svoja mlada leta, da si že takoj v zorni mladosti ne pokvari za celo svoje življenje. Reveži pa pri tem ne vidijo, da vsi izmed njih samih, prej ali slej spoznavajo svojo zmoto, se kesajo, da so bili tako "neumni". Reveži ne vidijo da so ti nauki prestali velike poskušnje in se izkazali kot edino resnične in edino pametne, da so zmagali vedno do sedaj. Ne vidijo, da se zastoj bore proti Bogu in proti križu, da se pa morajo slednjič vsi vrniti nazaj k Bogu, ker morajo slednjič spoznati, da brez Boga ne gre, brez Boga živeti ne morejo. Zastoj se proti svetim zakramentom in ne vidijo kako se milijoni gnetejo okrog spovednic in iščejo tam leka svojim srčnim ranam. Rojaki molimo za te zaslepljence! — Katoliški slovenski može, mi pa se krepko združimo in jim kažimo pot nazaj k pameti in razumu.

Naročnik.

Barberton, O. — Z velikim veseljem vam pišem to pismo. Pošiljam vam \$3.00. — Na Božični večer mi pride na miselj da bi jaz na tako velik večer storil kako dobro delo, ki bi kaj pomenilo in spomnil sem se na vaš list in sem bil te misli da boljšega dela ne morem storiti, kakor če storim kaj za vaš list. In res, pobral sem med svojimi bližnjimi sorodniki in v naši družini "božično kolekto za "Ave Maria". In to vam tukaj pošiljam in upam, da sem res storil dobro delo in vam pomagal pri vašem delu. V prihodnje vam obljubim, da bom še več nakolektal in dal vam, da boste še bolj napredovali. To pismo vam pišem v angleščini, ker si še ne upam jasno povedati svojih misli v slovenskem, toda se bom kmalu naučil. Mama mi

je rekla, da je Ave Maria najboljši slovenski list v Ameriki. Vaš

John P. Gerbec.

: : :

Dragi Johnny: V resnici si me silno zveselil s tem tvojim pismom, ker res kaže, da si blag in navdušen dečko. Da, dobro berilo, dobri listi so naša največja potreba v sedanjem času. Bog ti plačaj Johnny, kar si storil za Ave Maria. Naj ti bode Marija zvesta mati v tvojem celem življenju! Le pridno se učí slovenščine, da mi boš, kmalu pisal v slovenščini.

Urednik.

— To krasno pismo mladega slovenskega amerikančeka zasluži v resnici vse priznanje! Poglejte, kako plemenito je to mišljenje. Sveti večer mu je vzbudil željo, storiti kako dobro delo! Kako lepo! In potem pa ta njegova miselj — "podpirati slovenski katoliški tisk je največje dobro delo zanj!" — Kako zelo osramoti ta deček s svojim prepričanjem toliko odraščeni mož, ki so katoličani, pa ne store niti najmanjše stvari za ta vzvišeni namen, pa ne čuti kako velikega greha opuščenja je kriv!

Lorain, Ohio. — Mi lorainški rojaki imamo v svoji sredini svojo lastno cerkev in šolo in svojega duhovnika, kar je podlaga vsakega napredka v naselbini. — Radi smrti Rev. Hribarja v Collinwoodu so se izvršile važne spremembe med slovenskimi duhovniki naše okolice. Tako je prišel k nam za župnika Rev. A. Berk iz Barbertona. Novega g. župnika se je zveselila vsa župnija. Za novega gospoda je seveda sedaj bolj težko, ker se ravno šola popravlja in so sestre šle stanovat v župnišče in g. župnik moral je iskati svojega stanovanja. Vendar g. župnik se ni vstrašil težav temveč šel na delo z dušo in telesom, da prinese v našo župnijo novega življenja. Sedaj je zopet vse v redu in vse lepo napreduje. Zato, župljani, bodimo složni in delajmo vsi za procvit naše župnije pod vodstvom našega g. župnika kateremu želimo obilo blagoslova za njegovo delo in dolgo let obstanka med nami.

Andrej Pogačar.

Dopisnike prosimo, naj pazijo na sledeče stvari:

1. Piši kratko;
2. piši jasno;
3. piši samo stvari, ki se tikajo verskega ali cerkvenega življenja in delovanja.
4. Piši vedno dopis posebej in pismo posebej. Veliko zmešnjav nam povzročajo oni, ki vmešavajo na en papir stvari, ki so za upravnštvo in stvari, ki so

za uredništvo. Tako marsikak dopis ne pride na svetlo, ker ga upravništvo reši in gre v omaro za pisma, ne da bi ga urednik videl. Ako pišeš razne stvari, ki se tikajo "businessa", sprememba naslova, pritožbe, piši to vedno na en papir, dopis pa na drug, poseben papir. Silno nam olajša delo, kdo napiše na ta papir na vrh še besedico "Dopis".

5. Poročaj rad, poročaj pogosto in poročaj o vsakem zanimivem cerkvenem ali verkem pokretu v naselbini.

6. Ne boj se razkrinkati kakih pohujševalcev naselbine. Kako grdo nasprotniki napadajo naše može!

7. Imena dopisnika, ako se sam ne

podpiše nikdar ne izdamo, tudi če bi nas kdo tožil.

8. Na dopise brez podpisa se ne oziramo.

Za rajnko č. sestro Regino se bode dne 27. januarja opravila sv. maša pri slovenski službi božji v Brooklynu.

Ivan Kupec, koroški Slovenec, nahajajoč se v laškem vjetništvu, prosi Slovence za kako knjigo v svojem in soujetnikov imenu. Kdor čitateljev Ave Maria želi kako knjigo vjetnikom poslati naj jo pošlje na njegovo ime na:

Trino Vercellese,
Tenuta Ramezzana,
Provincia Novara, Italy.

Vprašanja.

VPRAŠANJA: 1. Ali se more katoličan poročiti, ako ne ve gotovo za smrt prvega moža ali prve žene?

2. V slučaju, da se sme, koliko let mora čakati in kaj mora storiti, ako je v dvomu?

3. Ali je civilna poroka katoličanov veljavna?

4. Ali so otroci takega civilnega zakona zakonski?

5. Ali sme civilno poročen katoličan pristopiti k sv. spovedi in k sv. obhajilu?

6. In v slučaju da pristopi, pa zamolči spovedniku to okolnost, ali res stori božji rop?

7. V slučaju nagle in neprevidne smrti takega civilno poročenega katoličana, ali ga sme duhovnik cerkveno pokopati.

8. Čemu prepoveduje sv. cerkev cvetlice na krstah umrlih?

(Z dobrim namenom)

ODGOVOR: 1. Ne. — Tu v naši župniji imamo slučaj: Dva živita skupaj neporočena že 27 let. Oba sta že blizu sedemdeset let stara. Njih otroci imajo že otroke. Samo kakih deset ljudi v celi župniji ve za njiju razmerje. Mož je pustil ženo doma, ki je pa že doma od njega všla, — in je prišel sem. Po nekako 15 letih se mu je vest vzbudila in bi se rad poročil. Pisaril je domov na vse mogoče osebe in oblasti, pa ni mogel ničesar izvedeti o nji. Kolikor starejša sta, toliko bolj jih skrbi, kaj bo, ob smrti. Prišla sta prosit, če bi ne bilo mogoče jih poročiti, ko mož o svoji ženi že 26 let ne ve ničesar in

živita kot brat in sestra že veliko let. Ker si slučaja nismo upali odločiti sami, prosili smo navodil od Brooklynskega cerkvenega zakonskega sodišča. Dobili smo odgovor, da se ne moreta poročiti, da ne moreta živeti skupaj, in dokler sta skupaj, ne moreta iti k sv. zakramentom.

2. Cerkevna postava pravi: "Da se more nov zakon skleniti ni zadosti, da se prvi zakonski drug samo pogrša, se ne ve zanj, nai bode že ta njegova odsotnost kakoršna koli, temveč se zahtevajo za njegovo smrt toliki dokazi, da je vsaj moralno gotovo, da je mrtev. — Ta "moralna gotovost" pa še ne velja, če se samo javno govori, na pr. če bi prišli znanci iz starega kraja in povedali, da se je doma govorilo, da je zakonska polovica umrla. V vsakem takem slučaju pa treba sporočiti slučaj škofijstvu.

3. Dekret "Ne temere", pravi jasno: "Samo one poroke so veljavne, ki so sklenjene pred lastnim škofom, ali župnikom ali pred duhovnikom, ki je od enega izmed teh dveh pooblaščen, in pred dvema pričama. Vse druge, katoliške poroke, civilne ali pred nekato-liškim ministrom, so neveljavne". To pa velja, če sta oba katoličana ali pa če je vsaj eden.

4. Otroci iz civilnega zakona so pred cerkvijo nezakonski otroci.

5.—6. Civilno poročen katoličan živi pred cerkvijo v grdem, grešnem življenju. Sv. odveze, pa ne more dati noben, duhovnik človeku, ki noče pustiti grešnega življenja. Ako

bi toraj duhovnik takemu katoličanu dal sve-to odvezo iz katerega koli vzroka bodisi iz nepaznosti, bodisi iz sočutja, bodisi, da mu je spovedanec to okoliščino zamolčal — bi bila neveljavna božjeropna in ako gre tak človek še k sv. obhajilu, potem naredi še nov božji rop.

7. Ne, ne sme! Ti bi bilo javno pohujšanje in duhovnik bi si nakopal težko odgovornost na svojo vest. Moralist Sabetti pravi jasno na strani 998 "Cerkveni pokop se mora odreči: 7.) javnim in očitnim grešnikom, kate-re je v nespokornosti smrt prehitela. Taki sa na pr. oni, ki javno žive v prečestvu ali div-jem zakonu".

8. To je poganska sega, ki skuša grozoto smrti zakriti s cveticami. Katoličan časti mrtvo truplo svojo rajnekega ker je bilo krščeno, ker je bilo tempel sv. Duha in ker bo enkrat vstalo v večno življenje. Zato mu ni treba nikakih cvetic. Dobri katoličani si prepovejo vsake cvetlice. Mesto cvetic pa prosijo molitev in dobrih del! Dalje hoče sv. cerkev v svojem demokratičnem mišljenju zabraniti, da bi se krste bogatinov razločevale od krst revežev. Zato je tudi predpisano, da bi se morala vsaka krsta, ko se prinese v cerkev, zagrniti s črno preprogo, da se tako zakrije vsaka razlika. V smrti in pred Bogom smo vsi jednaki. Bogata krsta, številni venci, to je samo za napuh preostalih, da se bahajo. "češ, pogledjte nas kaj mi znamo in zmoremo! Pa še vi dajte, če morete!" Sv. cerkev želi: pogreb naj bode dostojen, lep, toda brez poganskih priveskov in okraskov. Poganu in brezvercu je smrt kaj družega, kakor pa katoličanu. Kako more katoličan potem slediti šegam poganov?

D. L. Chicago, Ill. — "Čita se v nekaterih listih, da so šli na Francoskem celo duhovniki in škofje prostovoljno v armado. — kako to morejo? Ali ne velja več peta zapoved?"

Na Francoskem so morali v vojsko duhov-

niki in škofje prav tako, kakor vsak drugi državljan. Vsi ti so morali iti. Ker jih je vlada prisilila. Veliko jih je šlo prostovoljno, ker je katol. duhovščina zmiraj pripravljena popolnoma se žrtvovati za blagor bližnjega in za domovino. Nemeč je napadel Francijo. Da je mogel do Francije uničiti je ubogo Belgijo. Ali ni bila dolžnost vseh državljanov braniti svoj dom? Vzemimo, da bi vašo družino napadel ropar s sekuro v roki. Vi ga vidite priti, vi veste, da gre in hoče pobiti vaše ljube otročičke in vas samega in vam oropati vašo hišo. Ali bi storili vi prav, če bi deli roke navzkriž in rekli: "Peta božja zapoved mi prepoveduje, ne vbijaj". Družine in sebe drugače nemorem rešiti, razun če roparja vmorim. Dobro, ker ubijati ne smem, moram roparju mirno pustiti, da nas oropa in pokolje". — Ali je to prav? — Tako je tudi na vaše zgorajšnje vprašanje prav lahak odgovor.

Kaj pa nemški vojaki, ki so v krivični vojski? — Gorje tistemu, ki je vojsko začel in ki jo ima na vesti. Strašen bode odgovor za toliko prelite krve, za toliko solz, toliko gorje in bede! — Toda kaj si pa more vojak pomagati? Bil je poklican in iti je moral. Ako ne bi hotel iti, bil bi kaznjev s smrtjo. Toraj, šel je, ker je bil prisiljen. — Šli so pa nekateri tudi tam radi v boj. Zakaj? Vlade so skrile svoje prave vzroke vojske in ljudi preslepili, da gredo samo sebe braniti pred sovražniki. Ko je Avstrija napovedala vojsko, je enako slepila svoje podanike. Da vzamemo primer. Vaš sosed gre slučajno proti vaši hiši s puško. Njegov in tvoj sovražnik hoče, da se sovražita, ti nalaže, da gre ta sosed tebe umoriti. Ti ne moreš preiskati ali je to res ali ne in vrjameš temu sosedu in se mu res v bran postaviš, ker sklepaš: revolver ima, proti meni gre, jezen obraz ima, prijatelja si nisva . . . mora že res biti.

ZAHVALA.

Srčno se zahvaljujem Materi Božji presv. Srcu Jezusovemu, kakor sem obljubila, ako bom uslišana. Hvala Bogu, Marija me je uslišala in veseljem izpolnujem svojo obljubo.

Mrs. Frank Gaber,

Leon Lake, Wash.

ZAHVALA.

Padla sem čez šest stopnic z otročičem v naročju. Otrok je odletel kake tri korake proč od mene na "sidewalk". Bil je kakor mrtev. Šilno sem se prestrašila. Bala sem se, da se je ubil. Toda s trdnim zaupanjem sem se obrnila k sv. Antonu Pad. za priprošnjo in k Mariji. In res bila sem uslišana, dete

se je zavedlo in prav nič se ni poškodovalo. Sv. Anton je res velik priprošnjik pri Bogu. Obljubila sem, da se bodem javno v listu Ave Maria zahvalila, kar s tem z veseljem izpolnujem.

Mrs. J. Samich.

JAVNA ZAHVALA.

Tisočera zahvala Žalostni Materi Božji za uslišane prošnje.

M. T., So. Chicago, Ill.

JAVNA ZAHVALA.

V velikih tevavah, boleznih in nevarnostih sem bila uslišana. Presv. Srce Jezusovo in Marija sta mi pomagala, za kar se javno pri-srčno zahvaljujem.

Mary John, St. Josephs', Minn.

SLOVENSKA ŽENA

Piše M. Bl. — Chicago, Ill.

Lepo se bere in lepo sliši "Slovenska žena!" Samo, vprašanje je, ali me, žene, matere in dekleta živimo tako, da naše življenje odgovarja velepomembnemu imenu — slovenska žena?! — — — Če nekoliko zasledujemo razne časopise, tedaj opazimo, da je že marsikatero dekle, marsikatera žena pozabila, da je rojena slovenska žena! Vzemimo n. pr. odstavek iz Ave Maria, katerega ste Vi, g. ur. ponatisnili, ne vem, iz katerega lista: "Naši otroci bodo vzgojeni v svobodomiselnem principu i. t. d." O, kako kratkih misli so Slovenke! Zakaj zapiše "naši", zakaj ne samo "moji" otroci. Ko bi slovenska žena pomislila malo na svoja roditelja, ki sta jo v globokovernem duhu vzgajala, tedaj ji ne bi vest pripuščala, učiti svoje otroke drugače, kako so njo stariši učili. Kako živo se še spominjam tistih srečnih mladostnih dni, ko me je še gladila skrbna roka materina. Ko je prišel čas, da smo šle deklice k sv. birmi, pa bila je revščina, tedaj si je dobra ma-

mica od ust pritrгла grizljaj kruha, da je mogla napraviti belo oblekico za svojo hčerko, kajti slovenska mati v stari domovini je spoštovala in častila zakrament sv. birme. In ko sem prišla prvič domov od spovedi, tedaj, ako prav še otrok, sem čitala iz maternih oči veliko srečo in veselje, ki je napolnjevala njeno dušo, kajti bila je slovenska katoliška mati. Ako pa se spomnim na najsrečnejši dan mojega življenja, na dan prvega sv. obhajila, tedaj mi solze oči zalijejo. O, da bi mi nikdar ta dan ne prišel iz spomina, in da bi mi nikdar ne zamrli v srcu tisti nauki, ki sem jih ta dan prejela od svojih učiteljev in od moje dobre mamice! — Akoprav je bila oblekica borna, najrevnejša, vendar zdelo se mi je, da sve z mamico najsrečnejši. Toda, nekaj je le kalilo najino srečo. Oh! da, oče, ta pa je bival daleč, daleč tu za lužo, v daljni Ameriki. In ko sem šla prvič k altarju k sv. obhajilu, tedaj sem vedela, dobro s kakšno nebeško radostjo je uprto materino oko v svojega otroka zato me je obšla naenkrat kakor težka bol! O, zakaj niso še oče tu! In kakor da bi si hotela od mamice odgovora, so oči iskale njo. Ko sem jo ugledala — mama je jokala. Da, po maminih licih so tekle solze, solze žalosti in veselja. Skoro sem se zapotekla in kot iz sanj prebujena sem se ozrla naprej, in videla sem, da so jokali vsi, vsi ljudje v cerkvi, katerih hčerke in sinji so bili prvič na potu k sv. obhajilu. Zato so jokali, kajti bili so vsi dobri katoliški Slovenci in Slovenke. — Draga Slovenka, ki čitaš te vrstice mojega življenja, vprašam te: mar li ni bilo s tabo če ne ravno tako, pa vsaj zelo podobno? Če hočeš resnico priznati, moraš reči, — da! Povej, ali ni bilo tistikrat tvoje srce bolj veselo, kot je pa sedaj, ko si hočeš usiliti drugo vero? Drugi nauk? Mar le nimamo

mi Slovenci toliko spoštovanja, in toliko ljubezni do svojih starišev, da bi se vsaj iz ljubezni do svojih roditeljev držali tistega, kar so nas oni učili? Ali ne poveš sramu oči, slovenska žena, ko učiš svoje otroke drugo vero, ne tisto, katero je tebe dobra mati učila? Medtem, ko je, ali ko še tvoja mati ali tvoj oče ponižno poklekuj domo v cerkvi pred Najsvetejšim, se pa ti na prsa trkaš "moj otrok bode svobodomiselnega principa"? Varuj se, da ne bode še preveč svobodomiselnosti! — Če reče slov. katoliška žena, da bode svoje otroke vzgojila v katoliškemu duhu, kolikor bode v njeni moči, mari bode imela zato kaj manj, kakor tista žena, ki vzgojuje svoje otroke svobodomiselnost? O, ne! Prav nič manj, le še nekaj več in to je, — mirno vest! V resnici ne vem, kakšno srce mora imeti slovensko dekle ali žena, ki se ji tisto grdo pisarjenje, pogovarjenje in zasramovanje bolj dopade, kakor pa tisti lepi nauki, katere so ji že v zgodnji mladosti na srce polagali učitelji in njeni stariši. Da ne bi sama čitala, bi ne hotela verjeti, da se dobijo med nami Slovenci ljudje, ki jim mogoče na tako neznosno grd način zasramovati katoliško vero, katero še več kakor tri četrtine njihovih rojakov časti in jo spoštuje! Kje je razum? kje morala? Sem govorila ob neki priliki s Čehom socijalistom. Toda z najmanjšo besedico ni žalil mojega prepričanja! Nasprotno pa, ko sem govorila s Slovencem socijalistom, bilo je pikanje in zasramovanja na katoliško vero toliko, da sem se s studom obrnila proč od njega. Nekega dne nam je tudi neki Jud razkazoval svojo cerkev. Sicer se je ločila od naših katoliških cerkva, a dopadla pa se mi je jako globoka vera Juda. Ko je udarila ura 4. šel se je kar umit, sezul je črevlje, in šel molit. Nekaj časa je stal, se priklanjal, razpel roki, jih spet sklenil, padel na tla, poljubljal zemljo, ter vedno tako naprej, ne brigajoč se za nas, ki smo zadaj stali. — Čast dam bodisi Čehu-socijalistu, ali pa Judu! In ko bi jaz ho-

tela kedaj katoliško vero pustiti, (to je seveda le primera,) šla bi rajši ne vem kam, rajši k Judom, kakor pa k slovenskim napadalcem naše vere, kajti do teh saj ne more imeti človek niti iskricice spoštovanja!

Canonsburg, Pa. — Duhovni vodja: **Rev. J. Zacharsky**; predsednica: **Marija Bevc**; podpredsednica: **Alojzija Vrhovec**; tajnica: **Terezija Sinaj**; blagajnica: **Ana Krek**.

New Duluth, Minn. — Kar se tiče naših cerkvenih razmer, jako lepo napredujemo pod vodstvom **Rev. A. L. Pirnata**. Ali žalostno je med nami slovenskimi ženami, ker nismo edine. Kako potrebno bi bilo med nami materino društvo, kakoršnega imajo po družih naselbinah. **J. B.**

Canonsburg, Pa. — Natisnite teh par vrstic v Vaš list, da ne boste mislili da naše društvo krščanskih mater spi. — Dne 8. decembra je imelo naše društvo skupno sveto obhajilo. Jako veselo znamenje je bilo, da so se ga udeležile vse družtenice. Matere so se zbrale v cerkveni dvorani in so od tu korakale z društvenimi znaki na prsih v cerkev. Po sveti maši so molile skupaj sv. rožni venec sedmerih žalosti in zapele pesem na čast društveni patroni. Po sv. maši je bil tudi blagoslov z Najsvetejšim. Društvo ima svoj shod vsako drugo nedeljo v mesecu. Članice se vabijo, da se shoda udeležujejo redno vsaki mesec. **Članica.**

: : :

O p o m b a : — Lepo je v resnici kako se ta mala slovenska naselbinica razvija in kako si prizadeva napredovati. V veliki večini je ljudstvo dobro in složno, kajti začeli so skoraj vsi uvidevati da je vsa rdečkarija na vse zadnje vendar le kruta prevara in sleparstvo. Nad 74 rojakov je pristopilo v cerkveno občino. Imajo svoje cerkvene može. Toda nekemu sleparčeku Janczu Kerpnu pa ni dala rdeča žilica miru da se je moral obregniti v "Prosveti(?)" ob to materino društvo. Revček saj komaj ve, kaj je pisal. Par fraz je prepisal od kod in podpisal svoje ime! Matere so mu dale krepko po prstih v Amerikanskem Slovincu. Tako je prav! Le ne dajte se, matere! Kaj bi si res vsak pijanček že smel obregniti-ob vse kar njemu nič mari. Matere, zakaj imate pa metlo. Društvu pa želimo obilo uspeha! — Kaj pa možje, ali bi se vas ne našlo dvanajst junakov, ki bi prebili v naselbini led s tem lepim društvom? Korajža!